

Sygn. akt IX GC 27/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 maja 2017 r.

Sąd Okręgowy w Lublinie IX Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Skoczyńska

Protokolant: Maria Gąsior

po rozpoznaniu w dniu 4 maja 2017r. w Lublinie

na rozprawie

sprawy z powództwa T. P. (1)

przeciwko PW (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w M. przy udziale interwenienta ubocznego M. W. (1)

o stwierdzenie nieważności uchwał ewentualnie uchylenie uchwał

I. stwierdza nieważność uchwał nr 9/2014, 10/2014, 11/2014, 12/2014, 13/2014 i 14/2014 podjętych na Nadzwyczajnym Zgromadzeniu Wspólników PW (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w M. w dniu 31 października 2014r.;

II. zasądza od pozwanego PW (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w M. na rzecz powoda T. P. (1) kwotę 12 377 zł (dwanaście tysięcy trzysta siedemdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

IX GC 27/15

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 17 stycznia 2015r. (data nadania do sądu) sprecyzowanym w piśmie z dnia 24 sierpnia 2015r. (k.155) powód T. P. (1) wnosił o stwierdzenie nieważności ewentualnie uchylenie uchwał nr 9/2014, nr (...), nr (...), nr (...), nr (...), nr (...) podjętych w dniu 31 października 2014 roku podczas Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników pozwanej PW (...) spółki z o.o. w M., które odbyło się w Kancelarii Notarialnej notariusza R. N. w M. przy ulicy (...).

W uzasadnieniu powód wskazał, że mimo iż jest wspólnikiem Spółki posiadającym 50 % udziałów w kapitale pozwanej spółki nie został powiadomiony o terminie Nadzwyczajnego Walnego Zgromadzenia z dnia 31 października 2015 r. W jego imieniu korporacyjne uprawnienia wynikające z praw i obowiązków udziałowca wykonywał M. W. (2) - drugi wspólnik PW (...) i obecnie jedyny członek Zarządu Spółki. Zdaniem powoda podjęte przez Zgromadzenie uchwały są w sposób oczywisty sprzeczne z przepisem art. 238 § 1 i 2 k.s.h., a także zostały podjęte z nieprawidłowym zastosowaniem art. 240 k.s.h.

W ocenie powoda posiada on legitymację czynną do wytoczenia niniejszego powództwa zgodnie z art. 252 § 1 k.s.h. w zw. z art. 250 pkt 4 k.s.h.

Zgodnie ze stanowiskiem prezentowanym w pozwie fakt sprawowania przez M. W. (2) zarządu udziałów w PW (...) Spółki z o.o. należących do T. P. (1) nie uprawnia go do zastępowania powoda na zgromadzeniach wspólników. W argumentacji powołano się na przepis art. 910² § 2 k.p.c. stanowiący podstawę do ustanowienia zarządcy zajętego

prawa wskazując, że zawiera on odesłanie do przepisów dotyczących sprawowania zarządu nad zajętą nieruchomością w tym do art. 935 k.p.c., która to regulacja umożliwia zarządcy (bez zgody drugiej strony lub sądu) wykonywanie wyłącznie czynności zwykłego zarządu mających za cel zaspokojenie wierzyciela. Zdaniem powoda czynnością zwykłego zarządu nie jest pozbawienie go jako właściciela zajętych udziałów możliwości udziału w Nadzwyczajnym Zgromadzeniu Wspólników PW (...) oraz wykonywanie w jego imieniu prawa głosu w przypadkach przekraczających zwykły zarząd i nie mających związku z potencjalnym zaspokojeniem M. W. (2) jako wierzyciela T. P. (1).

W pozwie wskazano na konflikt pomiędzy powodem a drugim wspólnikiem powodujący brak możliwości rozliczenia działalności spółki, mimo zakończenia w 2011r. budowy budynku mieszkalnego przy ul (...) w M., która to inwestycja była celem założenia spółki oraz brak jakiegokolwiek porozumienia w sprawach związanych z realizacją praw korporacyjnych.

W odpowiedzi na pozew pozwana spółka reprezentowana przez jednoosobowy zarząd w osobie M. W. (2) wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu .

W uzasadnieniu stanowiska pozwana podniosła, że objęte sporem Nadzwyczajne Walne Zgromadzenie PW (...) odbyło się w trybie art. 240 k.s.h. i nikt nie zgłosił sprzeciwu przed rozpoczęciem głosowania. Na (...) w dniu 31 października reprezentowany był cały kapitał zakładowy pozwanej spółki, gdyż udziały M. W. (2) reprezentował jego pełnomocnik M. W. (1) i ona wykonywała prawo głosu z tych udziałów przy podejmowaniu uchwał, zaś udziały T. P. (1) reprezentował M. W. (2) jako zarządca ustanowiony Postanowieniem z dnia 9 września 2014r. Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim w sprawie sygn. akt IC 1094/14. Podkreślono, że M. W. (2) poza reprezentacją udziałów powoda nie wykonywał żadnych innych praw o charakterze korporacyjnym wynikających z zabezpieczonych udziałów, w tym wbrew temu co twierdzi powód, nie uczestniczył w głosowaniu lecz w obradach (...), co zdaniem pozwanej stanowi przejaw zwykłego zarządu w rozumieniu art. 935 §1 k.p.c.

Pozwana zarzuciła prezentowanemu w pozwie stanowisku brak rozróżnienia zajęcia udziałów przez wierzyciela egzekwującego od sytuacji zajęcia udziałów przez wierzyciela egzekwującego i jednoczesnego ustanowienia przez Sąd zarządcy tychże udziałów, która miała miejsce w rozpatrywanym przypadku. Powołując się na orzecznictwo Sądu Najwyższego oraz sądów apelacyjnych pozwana wskazała, że istotą bytu zarządcy udziałów jest właśnie możliwość korzystania na zasadzie surogacyjnej z uprawnień korporacyjnych wspólnika dłużnika. Zdaniem pozwanej istnienie i status zarządcy wykluczały możliwość osobistego realizowania przez powoda jakichkolwiek uprawnień o charakterze korporacyjnym wynikających z udziałów nie wyłączając nawet statycznej obecności na walnym zgromadzeniu zwołanym w trybie art. 238 k.s.h., czy też odbytym w sposób przewidziany w art. 240 k.s.h. W konkluzji prezentowanego stanowiska wskazano, że gdyby nawet skarżone uchwały zostały podjęte w obecności powoda jako egzekwowanego wspólnika, który nie ma prawa głosu, gdyż jego prawa z udziałów reprezentowane były przez zarządcę to jego obecność nie miałaby wpływu na ich podjęcie. W tych okolicznościach ustanowienie zarządcy w ocenie pozwanej pozbawiło powoda prawa do zawiadamiania go o zwoływanym zgromadzeniu w trybie art. 238 k.s.h., a pozwaną Spółkę zwolniło z tego obowiązku.

Odnosząc się do alternatywnego żądania pozwu opartego na treści art. 249 §1 k.s.h. pozwany zarzucił, że powództwo zostało wytoczone po terminie wynikającym z treści art. 251 §1 k.s.h., gdyż od dnia 5 grudnia 2014r. funkcjonowały księgi wieczyste lokali, których dotyczyły skarżone uchwały i na ich podstawie powód miał wiedzę o fakcie ich podjęcia.

Interwencję uboczną po stronie pozwanej zgłosiła na rozprawie w dniu 30 marca 2017r. M. W. (1), reprezentowana przez fachowego pełnomocnika, który wnosił o oddalenie powództwa powołując się na pisemne zgłoszenie przystąpienia do sprawy (k.594).

Sąd Okręgowy orzekając w sprawie ustalił następujący stan faktyczny:

Powód jest wspólnikiem pozwanej spółki PW (...) spółka z o.o. z siedzibą w M. i posiada 50% udziałów w jej kapitale zakładowym. Pozostałe 50 % udziałów należy do drugiego wspólnika M. W. (2) (wydruk odpisu z KRS k.231-237) . Wspólnicy od okresu drugiego półrocza 2014r. pozostają we wzajemnym konflikcie, którego podłożem jest

uczestnictwo w spółce i związane z tym sprzeczne interesy majątkowe. Wyrazem tej sytuacji są składane doniesienia do organów ścigania i kontroli, liczne sprawy sądowe (doniesienie o uzasadnionym popełnieniu przestępstwa przez M. W. (2) k. 379-381, postanowienie o połączeniu postępowań k. 382, pozew o rozwiązanie spółki k.352-357, wyjaśnienia informacyjne k. 473 -467 potwierdzone w trybie dowodu z art. 299 k.p.c. zeznania stron k. 562-567). M. W. (2) posiadał w stosunku do powoda wiarygodność z tytułu udzielonej pożyczki w kwocie 50.000 zł, której dochodził na drodze sądowej. W wyniku rozpoznania wniesionego przez niego pozwu Sąd Rejonowy w dniu 2 kwietnia 2014r. w sprawie sygn.. akt I Nc 655/14 wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym. Na podstawie przedmiotowego nakazu na wniosek M. W. (2) w ramach postępowania zabezpieczającego Komornik dokonał zajęcia wszystkich udziałów powoda w pozwanej spółce. Powód nie kwestionował zajęcia ani jego podstaw licząc na rozliczenie wzajemnych wierzytelności. Jednakże M. W. (2) złożył wniosek o ustanowienie dalszego zabezpieczenia w postaci zarządcy zajętych udziałów powoda. Postanowieniem z dnia 9 września 2014r. Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim ustanowił M. W. (2) zarządcą zajętych udziałów powoda (Postanowienie w sprawie sygn. akt I Co 1094/14 k.442).

W dniu 31 października 2014 r. w Kancelarii Notarialnej w M. przed R. N. notariuszem w M. odbyło się nadzwyczajne Zgromadzenie Wspólników pozwanej spółki, którego przebieg został udokumentowany protokołem sporządzonym w formie aktu notarialnego Rep A Nr 7901/2014. Jak wynika z treści protokołu w Zgromadzeniu udział wziął M. W. (2) działający jako zarządca udziałów wspólnika T. P. (2) na podstawie powołanego wyżej postanowienia z dnia 9 września 2014r. oraz jego żona M. W. (1) działająca w imieniu wspólnika M. W. (2) na podstawie udzielonego jej w dniu 29 października 2014r. pisemnego pełnomocnictwa. Na Przewodniczącego Zgromadzenia został wybrany M. W. (2), który stwierdził że reprezentowany jest cały kapitał zakładowy spółki i wobec braku zgłoszonego sprzeciwu ani co do odbycia obrad, ani co do porządku obrad Zgromadzenie jest zdolne do podejmowania wiążących uchwał zgodnie z art. 240 k.s.h. Na Zgromadzeniu podjęte zostały zaskarżone uchwały: nr 9, nr 10, Nr 11, nr 12, nr 13 i nr 14. Przedmiotem uchwały nr 9 było wyrażenie zgody na reprezentowanie spółki przez jedynego członka zarządu M. W. (2) w umowach zawieranych z M. W. (3), M. W. (4) i M. W. (5) pomimo występowania sprzeczności, o której mowa w art. 209 k.s.h. oraz wyrażenie zgody na zbycie nieruchomości przez Spółkę celem zwolnienia jej od zobowiązań pieniężnych w drodze zawarcia umów datio in solutum. W uchwale nr 10 Zgromadzenie ustaliło zasady wypłaty M. W. (2) dywidendy za lata 2011 i 2012 wynikającej z wcześniej podjętych uchwał. Uchwały nr 11,12 i 13 ustalały sposoby i terminy rozliczeń zobowiązań Spółki wobec M. W. (3), M. W. (4) i M. W. (5), zaś uchwała nr 14 ustalała sposób i termin spłaty zobowiązań wymagalnych wobec M. W. (2), które dokumentowały wystawione przez niego faktury za obsługę sprzedaży lokali w budynku przy ul (...) w M. wybudowanym przez Spółkę.

Każda z wyżej wskazanych uchwał została podjęta w głosowaniu jawnym w ten sposób, że na ogólną liczbę 100 udziałów za uchwałą oddano 50 ważnych głosów przy czym w głosowaniu nie wziął udziału M. W. (2) działający jako zarządca udziałów T. P. (1) (d: wypis z aktu notarialnego Rep A Nr 7901/2014 k. 91-96).

W dniu 21 listopada 2014r. Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim na podstawie art. 396 k.p.c. wstrzymał wykonalność Postanowienia z dnia 9 września 2014r. (postanowienie k.443). Postanowieniem z dnia 29 grudnia 2014r. Sąd Okręgowy w Siedlcach w sprawie sygn. akt V Cz 670/14 uchylił Postanowienie z dnia 9 września o ustanowieniu M. W. (2) zarządcą udziałów powoda i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu (postanowienie k. 210-219). Wyrokiem z dnia 10 grudnia 2015r. Sąd Okręgowy w sprawie sygn. akt V Ca 374/15 uchylił wyrok Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim utrzymujący w mocy nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym w sprawie I Nc 655/14 z dnia 2 kwietnia 2014r. w części co do kwoty 50.000 zł i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania (wyrok z uzasadnieniem k. 210- 219).

Wyżej ustalony stan faktyczny sprawy w zakresie okoliczności istotnych dla jej rozstrzygnięcia wynikał ze złożonych przez strony dowodów z dokumentów, które w większości były dokumentami urzędowymi. Nadto powołane okoliczności nie były sporne pomiędzy stronami. Pozwana Spółka przyznała fakt niepowiadomienia powoda o terminie Zgromadzenia, na którym zostały podjęte skarżone uchwały jednocześnie prezentując ocenę prawną w zakresie braku znaczenia dla skutków prawnych tego zdarzenia.

W świetle wyżej dokonanych ustaleń faktycznych Sąd zważył, co następuje:

Powództwo o stwierdzenie nieważności uchwał podlegało rozpoznaniu w oparciu o art. 252 § 1 k.s.h. Zgodnie z treścią tego uregulowania osobom lub organom spółki, wymienionym w art. 250 k.s.h., przysługuje prawo do wytoczenia przeciwko spółce powództwa o stwierdzenie nieważności uchwały wspólników sprzecznej z ustawą. Przepis art. 250 k.s.h. określa krąg osób legitymowanych do zaskarżenia uchwał w spółkach z o. o. W niniejszej sprawie zachodzą przesłanki uzasadniające legitymację czynną powoda do wytoczenia powództwa, które jednocześnie przesądzają o istnieniu podstawy do stwierdzenia, że skarżone uchwały zostały podjęte sprzecznie z ustawą.

Tryb zwołania zgromadzenia wspólników w spółce z o.o. uregulowany został ustawowo w przepisach art. od 235 k.s.h. do 243 k.s.h.

Na podstawie tej regulacji można wyróżnić dwa sposoby prawidłowego zwołania zgromadzeń :

- 1) sposób formalny - zwołanie drogą zawiadomień przesłanych listami poleconymi do rąk wspólników (art. 238 k.s.h.);
- 2) sposób nieformalny - zwołanie z pominięciem pisemnych zawiadomień z zastrzeżeniem możliwości jego prowadzenia za zgodą obecnego w dacie zgromadzenia całości kapitału spółki (art.240 k.s.h.).

W rozpatrywanym przypadku Zgromadzenie podczas którego zapadły skarżone uchwały odbyło się w sposób opisany w art. 240 k.s.h. Jak wyżej ustalono powód nie został powiadomiony o terminie tego Zgromadzenia, mimo tego stwierdzono w protokole, że cały kapitał Spółki jest na nim reprezentowany.

Sąd orzekający w sprawie nie podziela stanowiska pozwanej Spółki, że nie miała ona obowiązku zawiadomienia powoda o terminie Zgromadzenia zgodnie z art. 238 k.s.h., gdyż zajęcie udziałów z ustanowieniem ich zarządcy „rugowało” powoda z uprawnień korporacyjnych w tym również z prawa udziału w zgromadzeniu i głosowaniu a zatem zwalniało ją z obowiązku powiadomienia go o terminie zgromadzenia. Podzielając prezentowany w orzecznictwie pogląd przyznający zarządcy udziałów ustanowionego z mocy art. 910²§2 k.p.c. kompetencję do wykonywania uprawnień korporacyjnych, na który również powołuje się pozwana w argumentacji swego stanowiska, Sąd Okręgowy zauważa, że nie może on być interpretowany w oderwaniu od uregulowań odnoszących się do zarządu w egzekucji z nieruchomości, które na mocy art. 910²§2 zd. 2 k.p.c. znajdują odpowiednie zastosowanie do zarządcy udziałów. Zgodnie z art. 935 §1 i 2 k.p.c. zarządca zajętej nieruchomości obowiązany jest wykonywać czynności potrzebne do prowadzenia prawidłowej gospodarki. Ma on prawo pobierać zamiast dłużnika wszelkie pożytki z nieruchomości, spieniężać je w granicach zwykłego zarządu oraz prowadzić sprawę, które przy wykonywaniu takiego zarządu okażą się potrzebne. W sprawach wynikających z zarządu nieruchomością zarządca może pozywać i być pozywany (§1). Nadto zarządcy wolno zaciągać tylko takie zobowiązania, które mogą być zaspokojone z dochodów z nieruchomości i są gospodarczo uzasadnione (§2). Stosując powołany przepis odpowiednio do zarządcy udziałów w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością stwierdzić należy, że ograniczenia w sprawowaniu zarządu dotyczą prawa wykonywania uprawnień korporacyjnych, które są niezbędne do zachowania prawa oraz podjęcia czynności niezbędnych do realizacji celu ustanowienia zarządcy udziałami, jakim jest skuteczne zaspokojenie wierzyciela. W rozpatrywanym przypadku zarząd nad udziałami powoda został ustalony w celu zapewnienia prawidłowego zaspokojenia należności M. W. (2) jako wierzyciela powoda. Z tych względów nie można się zgodzić ze stanowiskiem pozwanego, że powód którego udziały zostały zajęte i ustanowiony został zarządca jego udziałów został pozbawiony w całości uprawnień korporacyjnych w tym prawa udziału w Zgromadzeniu i głosowaniu nad uchwałami, które nie wynikają z konieczności zapewnienia prawidłowego zaspokojenia wierzyciela zajętych udziałów. Niewątpliwie podjęcie skarżonych uchwał, których celem było zaspokojenie innych wierzycieli Spółki w osobach M. W. (2) i członków jego najbliższej rodziny, a nie M. W. (2) jako wierzyciela powoda nie realizowało celu, dla którego został ustanowiony zarząd nad udziałami powoda. Z tych względów udział M. W. (2) w (...) pozwanej spółki w dniu 31 października 2014r. jako zarządcy udziałów w miejsce powoda nie był uprawniony. Zajęcie udziałów nie pozbawiło powoda będącego dłużnikiem wspólnika żadnego z uprawnień wynikających ze stosunku członkostwa w spółce z o.o. ograniczone zostało jedynie ich wykonywanie w zakresie niezbędnym do realizacji celu zajęcia (por. uchwała S.N. z dnia 14 września 2005r. III CZP 57/05, OSNC 2006 /7-8/116). Z niespornych ustaleń wynika, że powód nie został

powiadomiony o terminie i miejscu Zgromadzenia. Zgodnie z treścią art. 238 k.s.h. zgromadzenie wspólników zwołuje się za pomocą listów poleconych lub przesyłek nadanych pocztą kurierską, wysłanych co najmniej dwa tygodnie przed terminem zgromadzenia wspólników oznaczając dzień i godzinę i miejsce zgromadzenia wspólników oraz szczegółowy porządek obrad. Udział wspólnika jest zagwarantowany ustawą i niedochowanie powyższego obowiązku przez pozwaną stanowiło naruszenie praw korporacyjnych powoda jako wspólnika.

Naruszenie tych bezwzględnie obowiązujących przepisów jest na tyle rażące, że koliduje także z zasadą ładu korporacyjnego w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością, a której treścią jest równość praw i obowiązków wspólników w spółce (art.174 § 1 w zw. 243 k.s.h.).

Jak wyżej wskazano nie było podstaw do wykonywania przez M. W. (2) jako zarządcy udziałów uprawnień korporacyjnych powoda w trakcie Zgromadzenia, na którym podjęto skarżone uchwały. Nie mając prawa do udziału w Zgromadzeniu w dniu 31 października 2014r. nie mógł on reprezentować udziałów powoda, co wykluczało przyjęcie, że na Zgromadzeniu jest obecny cały kapitał Spółki. Podkreślenia wymaga, że ustawodawca w art. 240 k.s.h. określił przesłanki dopuszczalnego odstępstwa od wymagań dotyczących zwołania zgromadzenia w drodze pisemnych zawiadomień wspólników. Jednym z jego wymogów jest obecność całego kapitału w dacie tak wyznaczonego (tj. nieformalnie) posiedzenia. Podkreślenia wymaga, że z treści wskazanego przepisu wynika także konieczność złożenia takiego oświadczenia (zgody) przez wszystkich wspólników w dacie nieformalnie zwołanego zgromadzenia. Konsekwencją powyższego jest uznanie, że każde odstępstwo od opisanych wymagań przy podjęciu uchwały, a niemieszczące się w określonych w art. 240 k.s.h. granicach uzasadnia stwierdzenie nieważności podjętej uchwały na podstawie art. 252 § 1 k.s.h., a odmienna wykładnia pozbawiłaby art. 240 k.s.h. doniosłości prawnej. (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 lutego 2005 r., III CK 296/04, OSNC 2006, Nr 2, poz. 31 oraz z dnia 16 kwietnia 2009 r. I CSK 362/08, Glosa 2010/3/16).

W świetle powyższych okoliczności i dokonanej ich oceny należy stwierdzić, że wadliwość zwołania zgromadzenia wspólników pozwanej spółki, na którym podjęto skarżone uchwały legitymuje powoda do wytoczenia powództwa na podstawie art. 250 pkt 4 k.s.h. jak również przesądza o podjęciu ich sprzecznie z art. 238 i 2 k.s.h oraz art. 240 k.s.h.

Analogiczne stanowisko zajął Sąd Apelacyjny w Lublinie orzekając w sprawie zażalenia wniesionego przez pozwaną na Postanowienie z dnia 29 grudnia 2015r. tut. Sądu, którym zabezpieczył roszczenie dochodzone w niniejszej sprawie.

W postanowieniu z dnia 27 maja 2016r. wydanym w sprawie sygn.. akt IACz 301/16 Sąd Apelacyjny w Lublinie uznając roszczenie o stwierdzenie nieważności uchwał za uprawdopodobnione opierał się na materiale dowodowym, który stanowił podstawę rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie. Nadto rozważał przedstawione w zażaleniu stanowisko prawne pozwanej Spółki i przytoczoną argumentację tożsamą z prezentowaną w odpowiedzi na pozew. Z tych względów ocena roszczenia dokonana przez Sąd Apelacyjny w orzeczeniu wpadkowym miała znaczenie dla rozstrzygnięcia w sprawie przesądzając o naruszeniu przy podejmowaniu skarżonych uchwał art. 238 k.s.h. i art. 240 k.s.h.((...) SA w sprawie I ACz 301/16 z uzasadnieniem k. 321-326).

Skuteczność rozpatrywanego żądania o stwierdzenie nieważności uchwał zgodnie z art. 252 § 3 k.s.h. uwarunkowana jest wniesieniem powództwa w terminie sześciu miesięcy od dnia otrzymania wiadomości o uchwale oraz nie później niż z upływem trzech lat od dnia powzięcia uchwały. Powód o podjęciu skarżonych uchwał dowiedział się w dniu 18 grudnia 2014r. z otrzymanego od pozwanej protokołu posiedzenia zarządu w dniu 15 grudnia 2014r., z którego wynikało, że w dniu 31 października 2014r. odbyło się NZW i podjęto na nim szereg uchwał w tym uchwałę nr 10.

Pozew w niniejszej sprawie został nadany do Sądu w dniu 17 stycznia 2014r. Zarządzeniem Przewodniczącego z dnia 20 stycznia 2015r. powód został wezwany do usunięcia braków formalnych pozwu. Zarządzeniem z dnia 3 sierpnia 2015r. powód został wezwany do uiszczenia brakującej opłaty od pozwu (k. 146). Doręczenie wezwania zostało przyjęte do akt ze skutkiem doręczenia na dzień 24 sierpnia 2015r. (k.170). Zarządzeniem Przewodniczącego z dnia 11 września 2015r. pozew został zwrócony z uwagi na bezskuteczny upływ z dniem 31 sierpnia 2015r. terminu do uiszczenia opłaty od pozwu (k. 172-173). W dniu 2 września 2015r. powód przesłał za pośrednictwem faxu pismo, w którym wnosił o niedokonywaniu zwrotu pozwu w niniejszej sprawie, gdyż w trakcie odbioru korespondencji w sprawie IX GC 668/14

tut. Sądu został powiadomiony o zwrocie korespondencji do tut. Sądu w sprawie o sygn. akt IX GC 27/15. Wobec braku zawiadomienia o doręczeniu mu korespondencji informował o zamiarze złożenia reklamacji do podmiotu doręczającego, jednocześnie wnosił o przywrócenie terminów w niej ujętych w zwróconej do Sądu korespondencji (faks k. 154). Pismo nadesłane faksem z dnia 2 września 2015r. Przewodniczący Wydziału potraktował jako wniosek o przywrócenie terminu, wzywając powoda zarządzeniem z dnia 25 września 2015r. do jego uzupełnienia w terminie 7 dni poprzez podpisanie pisma (zarządzenie k. 180). Powód dokonał uzupełnienia braków za pismem doręczonym do Sądu w dniu 28 września 2015r. (data prezentaty Sądu k. 182). Powód za pismem z dnia 11 września 2015r. (14 września 2015r. - data prezentaty Sądu) uzupełnił wniosek o przywrócenie terminu do uzupełnienia braku pozwu w niniejszej sprawie załączając dowód uiszczenia w dniu 11 września 2015r. kwoty 12000 zł tytułem opłaty od pozwu (k. 175). Z uzasadnienia wniosku o przywrócenie terminu wynika, że w dniu 4 września 2015r. z BOI SO w Lublinie powód powziął wiadomość o tym, że niedoręczona mu korespondencja zawierała wezwanie do opłaty od pozwu w niniejszej sprawie w kwocie 12 000 zł (dowód wpłaty k. 177).

Sąd orzekający w niniejszej sprawie uwzględnił wniosek powoda mając na względzie przepis art. 168 § 1 k.p.c., który stanowi, że jeżeli strona nie dokonała w terminie czynności procesowej bez swojej winy, sąd na jej wniosek postanowi przywrócenie terminu. Wniosek powinien spełniać wymogi wynikające z art. 169 k.p.c.

W ocenie Sądu powód uprawdopodobnił okoliczności uzasadniające wniosek wskazując na fakty związane z brakiem doręczenia mu przesyłki zawierającej wezwanie do uiszczenia opłaty od pozwu. Podstawą tej oceny był uwiarygodniony datą potwierdzenia odbioru przesyłki w sprawie IX GC 669/14 termin dowiedzenia się powoda o fakcie zwrotu korespondencji w niniejszej sprawie (2.09. 2015r.), zaangażowanie powoda w ustalenie jej treści poprzez kontakt z BOI (4.09.2015), skierowanie reklamacji do In P. - podmiotu doręczającego (k. 178). Wskazać należy, że wniosek o przywrócenie terminu został złożony przez powoda już w dniu 2 września 2015r. tj. dacie dowiedzenia się powoda o zwrocie korespondencji, a następnie był uzupełniany niezwłocznie po uzyskaniu przez powoda wiedzy o treści niedoręczonej mu korespondencji.

Należało zatem uznać, że wynikający z art. 169 § 1 k.p.c. wymóg złożenia pisma z wnioskiem o przywrócenie terminu w terminie tygodnia od czasu ustania przyczyny uchybienia terminu został przez powoda dochowany.

Nadto powód składając wniosek o przywrócenie terminu spełnił wskazany w art. 169 §3 k.p.c. obowiązek dopełnienia czynności, której uchybił w ciągu tygodnia od daty ustania przyczyny, jako że z chwilą powzięcia wiadomości o wezwaniu do usunięcia braków i jego treści, co miało miejsce w dniu 4 września 2015r., uiszczył w dniu 11 września 2015r. opłatę od pozwu.

Z powyższych względów Sąd na podstawie powołanych przepisów przywrócił powodowi termin do uiszczenia opłaty od pozwu (postanowienie z dnia 18 listopada 2015r. k. 191), skutkiem czego należało uznać, że pozew został złożony w terminie jego wniesienia tj. w dniu 17 stycznia 2015r.(art. 130 §3 k.p.c.), a zatem niewątpliwie z zachowaniem terminu określonego w art. 252 § 2 k.s.h.

Mając na względzie dokonane ustalenia i ich ocenę prawną Sąd na podstawie art. 252 k.s.h. uwzględnił powództwo o stwierdzenie nieważności uchwał orzekając jak w sentencji.

Powód w pozwie zgłosił jako ewentualne żądanie uchylenia uchwał. W orzecznictwie jednolicie przyjęto, że w razie spełnienia przesłanek z obydwu przepisów, o uchyleniu uchwały można orzec jedynie w razie oddalenia żądania o stwierdzenie nieważności. Jeżeli jednak uchwała naruszając przepisy ustawy jednocześnie narusza również umowę spółki, przede wszystkim należy stosować art. 252 k.s.h., gdyż przede wszystkim jest ona nieważna (tak SN w wyroku z dnia 24 czerwca 2009 r., I CSK 510/08).

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. Pozwana jako przegrywająca spór obowiązana jest zwrócić powodowi poniesione koszty procesu na które składa się opłata od pozwu w kwocie 12000 zł, wynagrodzenie pełnomocnika będącego adwokatem określone według stawki z §11 pkt 21 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości

z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2013.461.) oraz 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Z tych wszystkich względów orzeczono jak w sentencji.